

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.III.20.212/2025/5.

A felperes:

felperes neve (felperes lakcíme)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Melléthei-Barna Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Melléthei-Barna Márton ügyvéd. (ügyvédi iroda címe)

Az alperes:

alperes neve (alperes székhelye)

Az alperes meghatalmazott képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd, ügyvédi iroda címe.)

A per tárgya:

Sajtó-helyreigazítási per

Az elsőfokú bíróság neve és megfellebbezett határozatának a száma:

Gyulai Törvényszék 10.P.20.058/2025/4.

A fellebbező fél és a fellebbezés sorszáma:

Az alperes, 10.P.20.058/2025/6.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja és a felperes által alperes javára fizetendő elsőfokú perköltség összegét 330 200 (háromszázharmincezer-kettőszáz) forintba felemeli.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A peres felek maguk viselik a másodfokú eljárási költségeiket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S

A tényállás

[1] A felperes természetes személy, vállalkozó, aki politikai területen is folytatott tevékenységet. Alperes egy sajtótermék szerkesztősége, napilap szerkesztése és forgalmazása tartozik tevékenységi körébe. Az alperes a sajtótermék neve 2025. február 5. napján megjelent számában „Tisztogató a párt neve-vezetésben?” címmel jelentetett meg egy cikket, amiben a felperesről is állításokat közölt, mely szerint „A párt neve Párt a napokban bejelentette azt is, hogy „felperes neve is visszatér a fedélzetre”, és ő fogja irányítani a párt neve párt szervezeti egységeinek neve. A párt élvonalába visszatérő felperes vezetékeve már eddig is lehetett tudni, hogy annak idején személy 1 neve főtanácsadója volt, és ő tartotta a kapcsolatot a személy 2 vezetékeve-kormányal is. Aztán korrupciós ügyek miatt kellett felelnie 2010 után, végül felmentették – emlékeztet a sajtótermék 2 neve.” Az alperes részéről előzetesen nem történt megkeresés információszerzés érdekében a felperes felé.

[2] A felperes sérelmezte az alperes által megjelentetett cikkben foglaltakat, álláspontja szerint az negatív színben tünteti fel őt és valótlanul állítja azt, hogy személy 1 neve főtanácsadója volt, továbbá, hogy tartotta volna a kapcsolatot a személy 2 vezetékeve-kormányal, valamint azt is, hogy korrupciós ügyek miatt eljárás alá lett volna vonva. A felperes jogi képviselő útján sajtó-helyreigazítási kérelmet terjesztett elő, amit 2025. március 6. napján ajánlott küldeményként adott postára a sajtótermék neve szerkesztőségének címezve, de címként a sajtótermék kiadójának, a B... Zrt.-nek a székhelyét (B...Zrt. székhelye) jelölte meg. A sajtó-helyreigazítási kérelemben a felperes az alábbi közlemény

közzétételét kérte az alperestől: „A sajtótermék neve napilapban 2025. február 5. napján „Tisztogató a párt neve-vezetésben?” címmel megjelent írásban valótlanul állítottuk és híreszteltük, hogy felperes neve egykor személy 1 neve főtanácsadója volt és a személy 2 vezetékneve-kormányral is ő tartotta a kapcsolatot. Valótlanul állítottuk és híreszteltük továbbá, hogy felperes nevének korrupciós ügyek miatt kellett felelnie.”

[3] Az alperes a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX törvény (továbbiakban: Pp.) 496. § (3) bekezdésében meghatározott határidőn belül nem tette közzé a kért közleményt, ezért a felperes 2025. április 1. napján keresetet nyújtott be, melyben sajtó-helyigazítási igényt terjesztett elő a Gyulai Törvényszéken.

A felperes keresete és alperes érdemi ellenkérelme

[4] A felperes keresetében kérte kötelezni az alperest az alábbi tartalmú helyreigazító közlemény közzétételére: „A sajtótermék neve Napilapban a 2025. február 5. napján „Tisztogató a párt neve-vezetésben?” címmel megjelent írásban valótlanul állítottuk és híreszteltük, hogy felperes neve egykor személy 1 neve főtanácsadója volt és a személy 2 vezetékneve-kormányral is ő tartotta a kapcsolatot. Valótlanul állítottuk és híreszteltük továbbá, hogy felperes nevének korrupciós ügyek miatt kellett felelnie.” A felperes kérte kötelezni az alperest arra is, hogy a helyreigazító közleményt a kifogásolt cikk megjelenésének megfelelő betűmérettel és félkövér betűtípussal a sajtótermék neve című napilap 7. oldalán jelentesse meg 5 napon belül, kommentár nélkül, „felperes nevével kapcsolatos valótlan híresztelés miatti helyreigazító közlemény” felvezetéssel. Kérte továbbá az alperest perkölsége megfizetésére kötelezni. A perben érvényesíteni kívánt jogot a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 10. §, 12.§ és 4.§ (3) bekezdésére, valamint a Pp. 495. § (1) és (2) bekezdésére és a Pp. 496. § (1), (2), (3) bekezdésére alapította. Jogi érvelése szerint az alperes valótlan tényeket közölt, az általa tett kijelentések egyike sem felel meg a valóságnak. Felperes álláspontja szerint az alperes nem tett eleget a sajtóper megelőző sajtó-helyreigazítási kérelmének, mivel a kérelem érkezését követő 30 napon belül nem tette közzé a kért közleményt. Jogi hivatkozásai között szerepelt még a Kúria Polgári Kollégiumának 13. számú állásfoglalásának II. pontja.

[5] Az alperes írásbeli ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felperes perindítást megelőző helyreigazítási kérelme nem érkezett meg a sérelmezett cikk megjelenésétől számított 30 napos jogvesztő határidőn belül az alperes címére, nem igazolt a kérelem határidőben történő eljuttatása, ezért elenyészett a felperes azon joga, hogy sajtó-helyreigazítási igényét sajtóperben érvényesíthesse. Az alperes ellenkérelmében előadta, hogy a felperes a helyreigazítási kérelmét az alperesi sajtószerv kiadójának székhelyére küldte annak ellenére, hogy keresetleveléhez csatolta a sajtótermék neve impresszumát is, amelyben egyértelműen el van különítve a szerkesztőség és a kiadó címe. A felperes helyreigazítási kérelmét az B...Zrt. székhelye szám alatti címre küldte, ami az impresszumban a kiadó székhelyeként van megjelölve. Az alperes előadta továbbá, a felperes tudatában van annak, hogy a kiadó és a szerkesztőség címe eltér egymástól, mivel keresetlevelét már az impresszumban a „Szerkesztőség címe”-ként megjelölt címre küldte. Álláspontja szerint nem értesülhetett a felperes igényéről a téves címzés okán, ezért a 30 napos jogvesztő határidő sem tekinthető megtartottnak a felperes által. A felperes feladata,

hogy felderítse az anyagi és eljárásjogi szempontból perelhető sajtószervet. A tévesen a kiadónak címzett sajtó-helyreigazítási kérelem a kereset elutasítását vonja maga után.

[6] Az alperes jogi hivatkozásai között szerepelt még a Kúria Pfv.20349/2021/3. számú precedensképes határozata, amelynek elvi tartalma értelmében a kiadónak küldött előzetes helyreigazítási kérelem nem pótolja a sajtószerv pert megelőző kötelező felhívását. Az alperes kérte továbbá a felperes perköltség viselésében történő marasztalását. Alperes hivatkozott még a Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.736/2009/3. számú határozatára, valamint a Kúria Pfv.IV.20.780/2023/4. számú döntésére.

[7] Az alperes a keresettel szembeni érdemi védekezésként a tájékoztatáshoz való alapjogra, a sajtót megillető véleménynyilvánítás szabadáságára hivatkozott. Előadta, a felperes által kifogásolt közlések politikai és közéleti vitákhoz kapcsolódnak, az egész társadalmat foglalkoztató kérdéseket érintik. Alperes az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdését jelölte meg hivatkozásul. Előadta, hogy az Smtv. 10. § értelmében mindenkinek joga van a közülethez kapcsolódó ügyek tekintetében a megfelelő tájékoztatáshoz, ami a média feladata. Álláspontja szerint a sajtó tevékenységének körébe tartozik a közéleti események, közérdekű információk tudósítása a nyilvánosság felé és erre tekintettel a politikai viták körében elhangzott állítások főszabályként véleménynyilvánításnak minősülnek, továbbá ilyen esetekben a tényállítás alkotmányjogi fogalmát megszorítóan szükséges értelmezni. Jogi érvelésének alapjául az Alkotmánybíróság 34/2017. (XII. 11.), 3217/2020. (VI. 19.), valamint a 3107/2018. (IV. 9.) számú határozatait jelölte meg.

[8] Az alperes perköltség felszámításában a kereset feldolgozására és az ellenkérelem elkészítésére fordított ügyvédi munkaórát összesen 8 órában jelölte meg. Csatolta az alperes és a jogi képviselő között megkötött megbízási szerződést, melynek III/1. pontja szerint 65 000 forint + áfa ügyvédi munkaóra egységdíj került munkaóra-egységárban került sor megállapodásra.

[9] A perben megtartott perfelvételi tárgyaláson alperesi részről a képviselő nem jelent meg. A felperes perfelvételi nyilatkozatában kitért arra, hogy az alperes által bejelentett perköltségigény mérséklését is kéri. Ennek indokaként előadta, hogy mindössze 3 oldalas írásbeli ellenkérelem benyújtására került sor, ami bizonyosan nem vehetett igénybe 8 munkaórát. Jelezte továbbá, mintegy 16 hasonló tárgyú per van a felek között folyamatban, melyekben a jelen perbelivel egyező tartalmú ellenkérelmeket az alperesi jogi képviselő már benyújtott. A felperes igénye e perekben ugyanabban a ténybeli és jogi helyzetben mozog és a védekezés is mindegyikben ugyanaz, ezért nem igényelt egyedi kidolgozást a jelen perben benyújtott ellenkérelem alperesi jogi képviselő részéről. Mindezekre tekintettel teljesen irreális mértékű a munkaóraigény megjelölése az írásbeli ellenkérelemhez kapcsolódóan. Az elsőfokú bíróság ezt követően a perfelvétel lezárására történő figyelmeztetés mellett adott további eljárásjogi tájékoztatásokat, majd pedig végzéssel lezárta a perfelvételt, majd azonnal áttért az érdemi tárgyalásra, melyet berekesztett és a tárgyalást határozathirdetésre halasztotta. A kitűzött időpontban jegyzőkönyv által igazoltan sor került a határozathirdetésre.

Az elsőfokú bíróság ítélete és a fellebbezés szempontjából releváns indokolási része

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 165 000 forint perköltséget. Rendelkezett továbbá a felperes le nem rótt eljárási illetékfizetési kötelezettségéről is.

[11] A kereset megalapozatlanságához kapcsolódó érdemi indokolást követően a záró részben rögzítette: A Pp. 83. § (1) bekezdése alapján és a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) és 4. § (1) bekezdésére figyelemmel, a bíróság a pervesztes felperest kötelezte a perköltség alperes részére történő megfizetésére, két munkaóra figyelembevételével. A Rendelet 2. § (1) bekezdése szabályozza azt, amikor a fél és a jogi képviselő között megbízási szerződés jött létre. Ebben az esetben az ügyvéd által képviselt fél ügyvédi költségként a fél és az ügyvéd között létrejött megbízási szerződésben kikötött munkadíj és a fél által ügyvédje részére költségterítésként megfizetett készkiadások együttes összegét számíthatja fel, azaz a perben érvényesíthető perköltség része a megbízási szerződésben kikötött ügyvédi munkadíj. A Rendelet a felek szabad megállapodásán alapuló ügyvédi munkadíj mértékéről nem foglal állást, generális szabályából egyértelműen következik, hogy a fél a perben költségként az általa elfogadott és megfizetni vállalt ügyvédi munkadíj összegét számíthatja fel. A jogszabályhely a megbízási szerződés tartalmára – az abban foglalt ügyvédi munkadíj mértékére – nem ad előírást, a szerződéses szabadság polgári jogi alapelvének [Ptk. 6:59. § (2) bekezdés] megfelelően azt a szerződő felekre tartozónak tekinti. A mérték tekintetében a szabad megállapodás korlátja: feljogosítja a bíróságot, hogy a kikötött ügyvédi munkadíjat kivételes esetben mérsékelheti, amennyiben a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenység és a munkadíj között aránytalanság áll fenn. A szerződésben megállapodott munkadíj bíróság általi mérséklése a szerződés tartalmának szabad meghatározása alapelvével szemben kivételes és ebből adódóan szűken értelmezendő. Az óradíj mértékére legfeljebb akkor terjedhet ki, ha az a piaci viszonyokkal és a józan ésszel nyilvánvalóan ellentétes, kirívóan eltúlzott mértékű. A Kúria rámutatott arra, hogy a munkadíj nem az ügyvéd nettó jövedelme, hanem abból finanszírozza a tevékenysége végzéséhez szükséges és indokolt összes kiadását (pl. kamarai díj, biztosítás, irodabérlet, rezsiköltség, alkalmazotti munkabér, eszközök vásárlása és pótlása). Az ügyvédi költség része az ügyfélkapcsolati időtartam. Az óradíjon alapuló elszámolás szerinti munkadíj arányosságának vizsgálata tehát nem szűkíthető le a bíróságon töltött időtartamra vagy nem jelentheti azt, hogy a bíróság véleménye szerint egy perirat elkészítése mennyi időt vesz igénybe (milyen gyorsan írható meg), mivel az tartalmazza a felkészülést, az ügyféllel folytatott – általában többszöri – egyeztetést, kommunikációt. (Kúria Pfv. 20.887/2023/6.)

[12] Az arányossági/aránytalansági vizsgálat alapján a bíróság álláspontja szerint az óradíj nem kirívóan ellentétes a piaci viszonyokkal vagy a józan ésszel, azonban a kimunkált idő – a hivatkozott tömeges perindítási körülményekre is tekintettel, amit az alperesi távolmaradás miatt nem vitatottnak kellett tekinteni [Pp.190. § (2) bekezdés a) pont] - aránytalan a felszámítottéhoz képest.

Az alperes fellebbezése, felperes fellebbezési ellenkérelme

[13] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérve annak részbeni megváltoztatását és a felperes által fizetendő elsőfokú perköltség összegének 660 400 forintra történő felemelését. A fellebbezés indoklásában elsődlegesen ismertette az elsőfokú bíróság jogi álláspontját a tekintetben, hogy miért nem találta indokoltnak 8 munkaóra felszámítását

az alperesi ellenkérelem előterjesztése körében. Erre nézve alperes hangsúlyozta, álláspontja szerint azért téves az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos álláspontja, mert az alperesi jogi képviselő a megbízási szerződésben foglalt munkát teljes egészében elvégezte, az erre felszámított munkadíj arányban áll a piaci gyakorlattal, melyet a bírói gyakorlat is elfogad. Ezzel összefüggésben hivatkozott a Kúria Pfv.II.20.887/2023/6. számú határozatára, melynek indokolását több pontban részletesen idézte.

[14] Kitért a jelen perben már irányadó 17/2024. (XII.9.) IM rendelet (továbbiakban: IM rendelet) 4. § (2) bekezdés rendelkezésére is, melyből kiemelte, hogy a bíróság a 2. § (1) bekezdése alapján megállapítandó munkadíj összegét 50%-nál nagyobb mértékben nem mérsékelheti, kivéve, ha az kirívóan eltúlzott és ellentétes a piaci viszonyokkal vagy a józan ésszel. A továbbiakban hangsúlyozta a munkadíj meghatározása a felek szabad megállapodásán alapul, hasonló megállapodásokhoz képest kirívóan magas összegű munkadíj-kikötés azonban a jogi képviselővel szerződő fél kockázatába tartozó körülmény. A bíróság részére azonban kógens szabály a felszámított ügyvédi költség mérséklésének indokolási kötelezettsége. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 346. § (4), (5) bekezdésében erre is vonatkozó indokolási kötelezettségét nem teljesítette.

[15] Kiemelte, a rendeletben meghatározott mérséklés csak kivételes lehetőség, akkor van rá mód, ha a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenység és a munkadíj között aránytalanság áll fenn. Jelen esetben az elsőfokú bíróság ezt nem vizsgálta kellő részletességgel. Az aránytalansági vizsgálatnál az adott ügyben felmerülő egyéb körülményeket az elsőfokú bíróság nem értékelte, nem támasztotta alá részletes tartalmi elemzéssel azt, hogy az ügyvéd tényleges tevékenysége miatt aránytalan a megjelölt munkadíjigényhez képest. Az ügyvédi munkadíj mérséklésének indokai így nem megállapíthatók. Mindezekre tekintettel alperes kérte, hogy az ítéltábla változtassa meg az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését és kötelezze a felperest az IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján a teljes alperesi perköltségigény megfizetésére.

[16] A felperes ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Megalapozatlannak minősítette az alperes fellebbezési hivatkozásait. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen döntött amikor a felperesi kereset elutasítása mellett a felperes azon kérelmének helyt adott, hogy az alperes által 8 ügyvédi munkaóra alapulvételével felszámított ügyvédi munkadíjat 2 munkaórára mérsékelte és eszerint állapította meg alperes javára az elsőfokú perköltséget.

[17] A bíróság az ítélet záró részében részletes indokát adta a felszámított ügyvédi munkadíj mérséklésének, utalt arra, hogy az alperesi ellenkérelem nem kirívóan ellentétes a piaci viszonyokkal és a józan ésszel, valamint hivatkozott a tömeges perindítási körülményekre is, amit az alperesi távolmaradásra figyelemmel nem vitatottnak tekintett. Nem fogadható el az az alperesi hivatkozás, hogy az ügyvédi meghatalmazás, illetve megbízási szerződés elkészítése, valamint egyéb adminisztrációs tevékenységek és az ügyféllel való konzultáció időigényét is fel kívánta számítani a perköltség alapjául az alperes. Az alperes ellenkérelme mind terjedelmében mind tartalmában nem igényelhetett egy teljes munkanapnyi ügyvédi tevékenységet. Az ítélet nem sértette az IM rendelet 4. § (2) bekezdését sem, lehetőség volt a piaci viszonyokkal és a józan ésszel ellentétesen kirívóan eltúlzott költségfelszámítás 50%-nál nagyobb mérséklésére.

[18] Felperesi álláspont szerint valójában legfeljebb 2 munkaórának megfelelő ügyvédi tevékenység a reális, melyet 14 000 forint + áfa összegben lehetett volna megállapítani az IM rendelet 3. § (2) bekezdésére figyelemmel. A megbízási szerződésben kikötött ügyvédi óradíj nem vehető alapul, mivel a megbízást a kiadó, és nem az alperesként megjelölt szerkesztőség adta. Az ügy érdemét tekintve az alperes kizárólag alkotmánybíróági határozatokat idéz és az Smtv. 10. §-ára hivatkozott egy oldal terjedelemben.

[19] A felperes megjegyezte továbbá, hogy a jelen perrel azonos tárgykörben indult további 16 per közül 13 esetben az alperes egyező tartalmú ellenkérelmeket terjesztett elő, melyekre ugyancsak 8 órányi időtartamra számított fel költséget. Ez mindösszesen már nyilvánvalóan eltúlzott költségfelszámítást jelent. A felperes másodfokú perköltség-felszámítást is bejelentett.

Az ítéltábla döntésének indokai

[20] A fellebbezés részben alapos.

[21] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezés Pp. 371. § (1) és (2) bekezdésében megjelölt tartalmi követelményei körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következik, hogy korlátot nemcsak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik.

[22] A felperes fellebbezésében kizárólag az elsőfokú ítélet perköltségviselésre vonatkozó rendelkezését támadta, mely eljárási szabályon a Pp. 81. § (1)-(5) bekezdés, valamint 82. § (1)-(3) bekezdésein alapul. Erre figyelemmel a másodfokú döntés érdemét eljárási kérdés adja, ezért az ítéltábla a Pp. 369. § (1) bekezdés szerinti eljárásjogi felülbírálat keretében a fellebbezés indokait figyelembevéve azt vizsgálta, hogy van-e helye az elsőfokú ítélettel megállapított, felperes által fizetendő perköltség felemelésének, vagyis az alperes által érvényesíteni kívánt ügyvédi munkadíj teljes egészében reálisnak tekinthető-e, vagy annak mérséklése indokolt volt.

[23] Megvizsgálva az alperes perköltség felszámításának módját, az ítéltábla megállapította, hogy az az IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontján alapul, vagyis a költségfelszámítás alapja az alperes és jogi képviselője között megkötött ügyvédi megbízási szerződésben rögzített ügyvédi munkadíj. A megbízási szerződésben megbízóként a kiadó szerepel, mely társaság a perköltségfizetésre kötelezett lenne pervesztesség esetén, ezért a pernyertességre tekintettel az alperes javára megítélhető ügyvédi munkadíj, mint perköltség a megbízási szerződésre alapítható. Nem helytálló az a fellebbezési ellenkérelemben előadott álláspont, hogy az IM rendelet 3. § (2) bekezdése szerinti egységóradíj-számítást kellene alkalmazni. Megjegyzi az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság által megállapítottéhoz képest további leszállítási igényt fellebbezési ellenkérelem útján nem lehet érvényesíteni, csatlakozó fellebbezést pedig a felperes nem terjesztett elő, ezért az elsőfokú bíróság által megállapított perköltségből kell kiindulni, annak további leszállítása másodfokú eljárásban nem lehetséges.

[24] Az ítéletábrának a fellebbezési korlátok között maradvá azt kellett vizsgálnia, hogy helytálló jogalkalmazás történt-e az IM rendelet 4. § (1) bekezdését, illetve (2) bekezdését illetően. A felperes az említett jogszabályi rendelkezések által megkövetelt kérelmet az elsőfokú eljárásban előterjesztette, ezért a mérséklési jogköre fennállt az elsőfokú bíróságnak. A mérséklés mértékét illetően helyesen vette figyelembe a bíróság az időráfordítási szükséglet vizsgálata során azt, hogy a keresetlevél tanulmányozására, illetve az ellenkérelem összeállítására és benyújtására vonatkozó időszükségletet kellett megállapítani. A megbízási szerződés elkészítésére, ügyféllel való konzultációra és egyéb adminisztrációs tevékenységre, illetve erre vonatkozó időszükségletre nem terjedt ki a költségfelszámítás. A 3. sorszám alatt csatolt ellenkérelem 2. bekezdés utolsó mondatában a kereset feldolgozására és az ellenkérelem elkészítésére fordított ügyvédi munkaórát jelölte meg 8 órában az alperes. Utóbb a fellebbezésében a Pp. 373. § (1) bekezdésre tekintettel további ügyvédi tevékenységeket már nem vehette figyelembe az ítéletábra.

[25] A felperes által fellebbezési ellenkérelemben felhozott további indokok, melyek az alperesi ellenkérelem egyes hivatkozásainak anyagi jogi szempontú helyességét vonja kétségbe, nem befolyásolja az időráfordítás alapú díjszámítást. Azon az alapon, hogy az adott terjedelmű beadvány helytálló érveket, hivatkozásokat tartalmaz, nem lehet a ráfordított munkaórák mértékét módosítani, csökkenteni vagy növelni. Ez már a perbeli jogvita érdemi eldöntésére tartozó kérdés.

[26] Az IM rendelet 4. § (2) bekezdés mérséklési korlátozást előíró speciális szabálya szerint a bíróság a 2. § (1) bekezdés alapján megállapítandó munkadíj összegét 50%-nál nagyobb mértékben nem mérsékelheti, kivéve, ha az kirívóan eltúlzott és ellentétes a piaci viszonyokkal vagy a józan ésszel.

[27] Az ítéletábra e szabályt alapul véve az alperes által megjelölt 8 munkaórát 50%-os arányban történő mérséklését találta reálisnak. Ez esetben a keresetlevél tanulmányozására 2 ügyvédi munkaóra, míg az ellenkérelem összeállításához további 2 óra ügyvédi munkaóra-ráfordítás az elfogadható. Ez esetben az 50%-nál nagyobb mértékű mérséklésre vonatkozó speciális egyedi szabályok már nem alkalmazhatók, ilyen többlet tények nem merültek fel az alperesi képviselő tevékenységével kapcsolatban. Ennek megfelelően 4 ügyvédi munkaóra alapulvételével került sor az ítéletábra másodfokú mérlegelése nyomán az alperesnek járó perköltség meghatározására 330 200 forint bruttó összegben, az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása útján [Pp. 383. § (2) bekezdés].

[28] Az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó részbeni megváltoztatása nyomán felek másodfokú pernyertességi, pervesztességi aránya egyező, ezért egyik fél sem köteles másodfokú perköltség megtérítésére [Pp. 83. § (2) bekezdés].

[29] Az ítéletábra a fellebbezést a Pp. 376. § (1) és (3) bekezdés b) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Dr. Hámori Attila s.k.
s.k.

a tanács elnöke

Dr. Dobler László s.k.

előadó bíró

Dr. Jobbágy Ildikó

táblabíró